

זוכר געדרים

ד"ר שמה כץ

(נפטר בירושלים, כליל י"ז באייר)

לה לצעירי המזרחי ואחרי-כך לפועל-
 הצעיר, — מנע הגדול מסנו זמן רב
 את האפשרות להושיב עצמו באהלם
 של תגיה ומדע, להנייה וחקירה, בהת-
 אם לסגולות רוחו ושאיפתו מאז. כמה
 שנים עינה את כוחו בעבודה משרדית
 או בחיפשים אחרי עבודה, למחיית
 נפשו. לבסוף, לפני כשנתיים, נסתייע
 הדבר והוא מצא שדה-פעולה בטעמו,
 בספריה הלאומית שבירושלים.

דומה שהתחילה אצלו פרשה של
 עבודה מחקרית פוריה. כאחת החובקות
 האחרונות של „מאזנים" פרסם חומר
 רבי-ענין להכשרת מלהמת-הרעות ביש-
 ראל בתקופת ההשכלה. והנה, כשהגיע
 אל „המנוחה והנחלה" במקצת, שלח
 הקוצר האכזרי את ידו אליו. אין הגיון
 בחשבון החיים והמות.
 באהבה ותום ישמרו חבריו את זכרו
 היקר בלכם הדואב.

ד"ר ש. אטינגר

רחובות, י"ט באייר ת"ש.

ברומיה, מתוך העלמת דאגות לבו
 אף מודידיו הקרובים ביותר, נשא את
 משא החיים, מצניע עצמו בצל התורה
 ווהכמה, וברומיה, בלא שנודע דבר-מה
 על מחלתו, צנח באחד הלילות ופרש
 מעולם עבוד זה.

היא נולד בגליציה המזרחית, אולם
 בילדותו הועבר לגרמניה ובה קבל את
 השכלתו הכללית, התיכונית והעליונה
 (היה ד"ר למשפטים), וכן את רובי ידיו
 עותיו בחכמת ישראל. הניך גרמניה,
 נשאר הוא „יהודי מן המזרח" בכל לבו
 ונפשו, ועיונו לא פסק מספרי היהדות.
 בספרים הללו ראה את עיקר עולמו הררי
 חני, הם היו לו מעוז ושעשועים בכל
 עסקלות חיו הקצרים ולא-טובים.

לפני עלייתו לארץ (ב-1933) עבד
 כמה שנים כסופר-עוזר לאנציקלופדיות
 הגרמנית והעברית מיסודה של „אש-
 כול" בברלין. בארץ-ישראל, משאת נפיו
 שו משחר ילדותו, — מיום שעמד על
 דעתו היה חבר לאגודות ציוניות, תחיל